

Chemări la Hristos - Rufe zu Christus

Nr. 84 Decembrie 2016

84. Ausgabe, Dezember 2016

FAMILIA CREȘTINĂ BIRUITOARE PRIN IUBIRE*

Sf. Ioan Gura de Aur

Așadar Apostolul a spus că *toate problemele căsniciei pot fi rezolvate, dacă bărbatul își iubește femeia și femeia își respectă bărbatul*. N-a explicat însă în ce fel se vor realiza acestea. Vă voi explica eu: *nesocotind banii, năzuind la virtuțile sufletului și având frică de Dumnezeu*.

„Orice va făptui cineva, bun sau rău, va fi răsplătit pe măsură de Domnul“. Așadar nu de dragul ei, ci de dragul lui Hristos și ascultând de El s-o iubească pe femeia lui. Dacă se gândește așa, ispita sau cearta nu se vor cuibări între ei. Femeia să nu creadă pe nimeni când soțul ei este vorbit de rău. Dar nici nu trebuie să urmărească bănuitoare unde intră și de unde iese tovarășul său de viață.

Bărbatul, de asemenea, nu trebuie să îngăduie calomniile despre femeia sa, însă nici să nu-i nască bănuieli prin purtarea lui. *De ce, omule, răătăcești de colo-colo toată ziua și te aduni acasă abia seara, fără să-i dai explicații mulțumitoare soției tale?* Dacă-ți va reproșa asta, să nu-ți pară rău. Reproșurile ei dovedesc iubire, nu îndrăzneală și răceală. Și iubirea ei pentru tine o face să-i fie teamă. Îi e teamă ca nu cumva vreo alta să i te răpească, ca nu cumva să-i ia tot ce are mai de preț, ca nu cumva să-i rupă legătura căsniciei. Ești dator deci să faci tot ce poți pentru a n-o amări pe femeia ta.

Dar nici femeia nu trebuie să-l nesocotească pe bărbatul ei pentru vreun motiv, mai ales dacă este sărac. Să nu cârtească și să nu hulească, spunând, de pildă, „Lașule și fricosule, leneșule, nesânguinciosule și somnorosule! Cutare, chiar dacă se trage dintr-o familie săracă, prin multe osteneli și primejdii a făcut avere mare. Și iată, femeia lui poartă haine scumpe, umblă cu trăsura, are atâția slujitori, iar eu te-am luat pe tine, care ești măcinat de sărăcie și trăiești fără

asemenea vorbe. Trupul nu se răzvrătește împotriva capului, ci i se supune. Însă cum va răbda sărăcia?

De la cine va afla mângâiere? Să se gândească la femeile mai sărace ca ea. Să cugete câte fete provenite din familii bune, nu numai că n-au primit nimic de la bărbații lor, ci și-au cheltuit și averea lor pentru ei. Să socotească primejdiile care însoțesc o astfel de bogăție, și va prefera atunci viața săracă dar liniștită. În general, dacă-și iubește soțul, nu va grăi nicicând cârteli sau vorbe de ocară la adresa lui.

Nici bărbatul însă, auzind cârtelile și ocările femeii sale, nu trebuie s-o înjure sau s-o lovească, sub pretext că are putere asupra ei. *Mai bine s-o sfătuiască și s-o povățuiască liniștit, fără ca vreodată să ridice mâna asupra ei*. S-o învețe filozofia cerească, creștină, care este adevărata bogăție. S-o învețe nu numai prin cuvinte, ci și prin fapte, că sărăcia nu este deloc rea. S-o învețe să nesocotească slava și să iubească smerenia; și atunci ea nici cârteli n-ar mai rosti, nici bani nu și-ar mai dori. S-o învețe să nu iubească bijuterii de aur și hainele luxoase și multele parfumuri, nici să nu-și dorească în casă mobilă scumpă și podoabe de prisos. Toate acestea vădesc zădărnici și prostie. *Podoabele ei și ale casei sale să fie buna cuviință și decența. Și ea și casa în care locuiește să fie înmiresmate de mireasma înțelepciunii și a virtuții*.

Așadar s-a terminat sărbătoarea nunții? Au plecat invitații? Ai rămas numai cu mireasa, soția ta? Și cum îi vei arăta iubirea ta? Spunându-i, de exemplu: „N-am vrut să iau de soție o altă femeie, care poate ar fi fost mai bogată sau mai gospodină. Te-am ales pe tine pentru caracterul, cuminența, blândețea și înțelepciunea ta. Căci am învățat să nesocotesc bogăția ca pe ceva zadarnic, ceva pe care-l dobândesc tâlharii, oamenii imorali și înșelători. Pe mine m-a atras virtutea sufletului tău, pe care o prefer în locul vreunei

alte bogății. ***O fată înțeleaptă, care trăiește în evlavie, merită cât lumea întreagă.*** De aceea te-am iubit, te iubesc și te pun mai presus de viața mea. Viața de aici este deșartă. Mă rog, așadar, la Dumnezeu și fac tot ce pot ca să ne învrednicim să ne trăim viața astfel încât și în împărăția cerurilor să fim împreună. Căci viața pământească este și scurtă și provizorie, însă dacă ne vom învrednici s-o petrecem făcându-ne plăcuți lui Dumnezeu, vom fi veșnic împreună cu Hristos, desfătându-ne în fericire negrăită.

Eu mai presus de toate pun iubirea pentru tine, și nimic nu-mi va fi atât de neplăcut și greu decât să mă cert vreodată cu tine. Și dacă ar trebui să le pierd pe toate și să devin sărac sau să mă aflu în primejdie sau să pățesc orice, pe toate le voi îndura cu răbdare, e de ajuns să știu că legăturile dintre noi doi sunt bune. Dar e necesar să faci și tu la fel. Dumnezeu vrea ca legătura iubirii noastre să fie reciprocă și nedespărțită. Auzi ce spune Scriptura: ***„Va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de femeia sa”***. Să nu avem, deci, nici o pricină de împuținare a sufletului. Piară toți banii, slujitorii și cinstirile! Eu mai presus de toate pun iubirea pe care o am pentru tine”.

Cuvintele acestea vor fi prețuite de femeie mai mult decât mulțimi de comori și de bogății! Să-i spui c-o iubești, fără să te temi că vreodată se va răsfăța sau se va folosi în chip rău de vorbele astea. Femeile necuviincioase, care se duc cu unul și cu altul, e firesc să se răsfete la auzul unor asemenea cuvinte. O fată bună, însă, nu numai că nu se va înfumura, ci se va și smeri. ***Arată-i că-ți place mult să stai cu ea, că preferi să rămâi acasă de dragul ei, decât să te întâlnești cu prietenii tăi. S-o cinstești mai mult decât pe prietenii tăi, mai mult chiar și decât pe copiii voștri. Și pe aceștia, de dragul ei să-i iubești.*** Dacă face ceva bun, s-o lauzi și s-o admiri. Dacă va cădea în vreo greșală, s-o povățuiești și s-o îndreptezi într-o manieră delicată.

Să faceți rugăciuni împreună. La biserică să mergeți amândoi. Dacă se întâmplă să vă afle sărăcia, adu-i aminte soției tale că Sfinții Apostoli Petru și Pavel, care sunt mai presus de toți împărații și bogătașii, și-au petrecut viața în foame și sete. Arată-i că nici un necaz din viață nu este înfricoșător, fără doar să ne împotrivim lui Dumnezeu și voii Sa.

Dacă te comporți în felul acesta în căsnicia ta și acestea o înveți pe soția ta, nu vei fi mai prejos decât un monah. Și dacă vrei ca vreodată să oferi un prânz și să faci un praznic, ***nu invita oameni necuvioși și imorali.*** Găsește un sărac sfânt, care, intrând în casa ta, va aduce cu el toată binecuvântarea lui Dumnezeu, și pe acesta invită-l.

Să spun și altceva? Nimeni să nu facă greșeala să-și ia soție mai bogată ca el. Mai săracă să ia. Căci cea care este mai bogată, intrând în casă, se va purta în chip neplăcut. Cu aerul bogăției sale, va vorbi urât, va cere multe, va risipi fără rost. Iar dacă bărbatul ei va îndrăzni să-i spună câteva vorbe, îi va răspunde cu nerușinare: „Nu cheltuiesc dintr-ale tale, ci dintr-ale mele!”.

Ce spui, doamnă? Ale tale? Care ale tale? Există vreun cuvânt mai necuviincios decât

acesta? Acum, că te-ai măritat, nu mai ai un trup al tău, dar ai banii tăi? Prin căsătorie tu și soțul tău ați devenit un trup, un singur om, și spui încă „ale mele”? Cuvântul acesta blestemat și mizerabil a fost adus de diavol în lume. Toate cele care sunt necesare în viață, Dumnezeu ni le-a dat la toți. Nu poți spune „lumina mea”, „soarele meu”, „apa mea”. Toate sunt obștești, să nu fie așa și cu banii? Of, iubirea asta de arginți! Să piară de o mie de ori banii; sau poate că nu banii, ci mentalitatea acelor care nu știu să mănuiască cum trebuie banii și-i prețuiesc mai presus decât toate lucrurile.

Și despre acestea s-o înveți pe femeia ta, însă cu mult drag. Această povață de virtute în sine este grea și neplăcută, și de aceea trebuie să fie dată în chip plăcut. Mai presus de toate acest lucru să-l dezrădăcinezi din sufletul ei, pe „al meu” și „al tău”. Și dacă-ți va spune vreodată „ale mele”, să-i răspunzi: „Care sunt ale tale? Căci eu nu le știu. Eu n-am nimic al meu. Așadar cum spui „ale mele”, de vreme ce toate sunt ale tale?”. Dăruiește-i-le pe toate. Nu facem așa și cu copiii? Când iau ceva pe care-l ținem în mâini și apoi vor să mai ia și altceva, le spunem cu îngăduință: „Da, și ăsta e tot al tău, și ăla e tot al tău”. Așa să faci și în cazul femeii, căci are minte copilăroasă. Ți-a spus „ale mele”? Spu-ne-i: „Toate ale tale sunt, și eu sunt al tău”. Nu sunt cuvinte lingușitoare, ci cuvinte înțelepte. În felul acesta vei putea să-i potolești mânia și să stingi ținerea de minte a răului. Spune-i deci: „Și eu al tău sunt!”

Dacă trăiești în felul acesta, și copii mulți veți dobândi, și plăcuți lui Dumnezeu vă veți face, și bunătațile veșnice le veți moșteni, cu harul și iubirea de oameni ale Domnului nostru.

* Un minunat text spre lectură și meditație, ca dar al praznicului Crăciunului, o sărbătoare a familiei. Cât de actuale sunt aceste cuvinte scrise de Sf. Ioan – căci erau inspirate din gândirea biblică, în lumina Duhului Sfânt și conform realităților vieții plene – în urmă cu 1600 de ani.

DIN PASTORALA SFÂNTULUI SINOD LA PRIMA DUMINICĂ A POSTULUI NAȘTERII DOMNULUI 2016

Noul Testament dă mărturie despre faptul că ***Mântuitorul Iisus Hristos a prețuit mult pe tineri.*** Cele trei minuni ale învierii din morți, pe care El le-a înfăptuit în timpul vieții Sale pământești, au fost săvârșite pentru a reda viață unor tineri: ***fiului văduvei din Nain, fiicei lui Iair și prietenului său Lazăr*** din Betania, fratele surorilor Marta și Maria. Prin aceste învieri, Domnul Iisus Hristos ne arată că ***tinerețea este simbolul frumuseții vieții veșnice, descoperită și trăită în Împărăția cerurilor*** (cf. Matei 22, 30).

Totodată, Noul Testament ne spune că ***mulți dintre ucenicii care l-au urmat pe Hristos au fost tineri.*** De asemenea, și în cazul Sfântului Apostol Pavel, între cei care l-au ascultat și l-au urmat, se aflau numeroși tineri, pe care Apostolul Neamurilor îi menționează în epistolele sale: Tihic, Trofim, Terțiu, Tit și Timotei. Ultimii doi au devenit episcopi în Creta și în Efes. Pe tânărul episcop Timotei, Sfântul Apostol

Pavel îl îndemna: „*Nimeni să nu disprețuiască tinerețile tale, ci fă-te pildă credincioșilor prin cuvânt, prin purtare, prin dragoste, prin duh, prin credință, prin curăție*” (1 Timotei 4, 12). În prima sa epistolă, Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan, cel mai tânăr dintre apostolii Domnului Iisus Hristos, se adresează tinerilor cu aceste sfaturi: „*Vă scriu vouă, tinerilor, pentru că sunteți tari și cuvântul lui Dumnezeu rămâne întru voi și ați biruit pe cel viclean (...) Și lumea trece și pofta ei, dar cel ce face voia lui Dumnezeu rămâne în veac*” (1 Ioan 2, 14, 17).

Și astăzi, Biserica îi consideră pe tineri ca fiind darul lui Dumnezeu pentru familie, Biserică și societate, îi îndeamnă să-l descopere pe Hristos și îi sprijină mai ales pe acei tineri credincioși și harnici, care participă intens la viața și activitățile misionare ale Bisericii, desfășurate în plan spiritual, educațional, cultural și social-filantropic, individual sau prin organizațiile de tineret.

Promovarea educației religioase constituie un act de mărturisire a identității spirituale a sufletului familiei românești și a tradiției învățământului românesc, educație care a început în școlile înființate de Biserică în apropierea lăcașurilor de cult. Educația religioasă a tinerilor începe în familie, continuă la școală și la Biserică, acolo unde tinerii simt iubirea și binecuvântarea lui Hristos pentru ei. De aceea, astăzi, mai mult ca oricând, este necesar ca Familia, Școala și Biserica – acești factori determinanți pentru educarea caracterului moral-religios al copiilor – să coopereze concret și constant în vederea realizării unei educații integrale, deopotrivă științifice și spirituale, profesionale și morale, în special pentru creșterea copiilor și a tinerilor în iubirea de părinți, de Dumnezeu și de semenii.

Întrucât poporul român este un popor eminamente religios, **educația religioasă** nu poate lipsi din programul școlilor, tocmai pentru că studiul religiei corespunde nevoii comunității românești locale și naționale de a-și păstra bogăția și identitatea spirituală și de a transmite valori spirituale permanente tinerei generații.

Disciplina școlară Religie a avut întotdeauna, în cadrul sistemului public de învățământ, un rol important în procesul de formare a competențelor și a aptitudinilor moral-sociale. Din acest motiv, dat fiind contextul social actual sensibil, în sprijinul disciplinei școlare Religie, în anul 2015, părinții copiilor au înființat Asociația Părinți pentru Ora de Religie

(APOR), iar profesorii de religie au înființat Asociația Profesorilor de Religie (APR). Mai mult, pentru promovarea importanței educației religioase, Patriarhia Română a venit în întâmpinarea tinerilor și cu proiectele catehetice „*Hristos împărtășit copiilor*” și „*Alege școala!*”, prin care s-a dorit cultivarea unei legături vii între copii și comunitatea creștin-ortodoxă rugătoare, mărturisitoare și solidară cu cei aflați în dificultate.

Tot acest efort a stat sub semnul bucuriei și al dragostei părintești a Bisericii lui Hristos, care îi cheamă neîncetat pe tinerii ei, ca să fie mărturisitori ai iubirii milostive a lui Hristos pentru umanitate și misionari ai Bisericii în lume, după cum odinioară, însuși Domnul Iisus Hristos i-a chemat pe ucenicii Săi la apostolat, adică la misiune. Trebuie remarcat faptul că roadele acestui susținut efort depus de Biserică s-au exprimat mai ales printr-o frumoasă și demnă pildă de misiune desfășurată de către tineri, și anume „*Întâlnirea Tinerilor Ortodocși din toată lumea*”, eveniment organizat de Patriarhia Română, în luna septembrie a acestui an, care a adunat în București 2.500 de tineri, atât din România, cât și din diferite țări ale lumii.

Întâlnirea, care s-a întins pe perioada a 4 zile (1-4 septembrie 2016), s-a dovedit necesară și utilă în primul rând pentru că a oferit tinerilor prezenți posibilitatea de a identifica problemele specifice generației lor și de a propune posibile soluții. Entuziasmul, dăruirea și cooperarea de care au dat dovadă tinerii la această întâlnire sunt repere care scot în evidență dorința implicării active a tinerilor în viața Bisericii și a societății, precum și importanța organizării unor astfel de evenimente în continuare, pentru că adevărata bucurie se naște din comuniunea inimilor, iar maturizarea se realizează prin comunicare și conlucrare în comunitate.

Astfel, în societatea secularizată și individualistă de astăzi, un tânăr credincios care cultivă prin rugăciune și fapte bune iubirea față de Dumnezeu și de aproapele devine exemplu pentru toți ceilalți tineri, precum și un curajos mărturisitor și misionar implicat activ în viața Bisericii lui Hristos și a semenilor.

O educație sănătoasă, integrală, care își propune ca obiectiv formarea tinerelor caractere, nu poate fi separată de puterea exemplului. În Biserica Ortodoxă, exemple sau pilde de viață curată, de iubire smerită și milostivă ne sunt oferite de către sfinții lui Hristos.

Postul Nașterii Domnului, cunoscut în tradiția românească și ca Post al Crăciunului, constituie un bun prilej de pregătire duhovnicească și de sfințire a gândurilor, a trupului și sufletului nostru prin Tainele Spovedaniei și Împărtășaniei. Însă, această pregătire spirituală, mai ales în perioada postului, se cere a fi întregită cu fapte de milostenie, semne ale iubirii milostive față de cei aflați în nevoi.

În acest sens, Sfântul Apostol Pavel ne învață că adevărata credință este „*credința lucrătoare prin iubire*” (Galateni 5, 6). De aceea, Biserica Ortodoxă a

cultivat neîncetat trăirea dreptei credințe și faptele iubirii milostive izvorâte din aceasta. Sfântul Antim Ivireanul a vorbit în scrierile sale despre măreția și puterea milosteniei, amintind că: „Prin milostenie (să) împlănim pe Dumnezeu, dând cu dragoste milă din agonisirile noastre cele drepte lipsiților, săracilor, străinilor, bolnavilor și celor ce sunt în închisori. Și atunci vom fi și noi miluiți de Dumnezeu, după cum zice în cuprinsul celor zece fericiri”. Așadar, mai ales într-o vreme de criză spiritual-morală și economico-financiară, suntem chemați să rămânem neclintii în dreapta credință și în faptele cele bune, care izvorăsc din iubirea milostivă, punându-ne nădejdea în Dumnezeu „Care ne dă cu belșug toate spre îndulcirea noastră” (1 Timotei 6, 17).

De aceea, adresăm și în acest an clerului și credincioșilor Sfintei noastre Biserici îndemnul părintesc de a organiza în parohii, în mănăstiri, la protopopiate și la centrele eparhiale colecte de bani, alimente, haine și medicamente pentru a veni în întâmpinarea și mângâierea tuturor celor aflați în suferință și în lipsuri: familii defavorizate cu mulți copii, familii sinistrate, copii aflați în orfelinate, bătrâni și bolnavi, persoane singure internate în cămine de bătrâni, în spitale ș.a.

Având încredințarea că veți arăta și în acest an multă dărnicie creștină și veți răspunde cu dragoste chemării noastre părintești în această lucrare sfântă de ajutorare a celor aflați în nevoi, *vă mulțumim pentru generozitatea arătată prin fapte de milostenie în anii precedenți. Totodată, ne rugăm Milostivului Dumnezeu să vă dăruiască sănătate și mântuire, pace și bucurie, precum și mult spor duhovnicesc și ajutor în toată fapta bună.* În felul acesta ne vom pregăti mai bine pentru slăvitul Praznic al Nașterii Domnului nostru Iisus Hristos, Fiul veșnic al lui Dumnezeu, Care S-a făcut Om din iubire milostivă pentru oameni și pentru mântuirea lor.

Îmbrățișându-vă cu dragoste părintească, vă împărtășim binecuvântarea apostolică:

„Harul Domnului nostru Iisus Hristos și dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea Sfântului Duh, să fie cu voi cu toți!” (2 Cor. 13, 13).

Pastorala a fost adresată de către Președintele Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, **†D a n i e l și de toți episcopii ortodocși români.**

BINE PREGĂTIȚI ȘI FERMI PE POZIȚIE*

Mitropolitul Ierotheos VLACHOS

„Ca membru al Delegației Bisericii Greciei am urmărit cu multă atenție toate sesiunile Sfântului și Marelui Sinod, care s-a întrunit recent la Kolimbari, în Creta.

Am mai scris și voi mai scrie despre observațiile și impresiile mele de la lucrările Sinodului. Aici doar aș dori să semnaliez rolul important pe care l-a jucat la Sinod Patriarhul României, Daniel, și în general, delegația română.

Mai întâi, Patriarhia României s-a pregătit foarte bine pentru Sinod și a făcut propuneri

importante de corectare a textelor, mai ales pentru documentul „Relațiile Bisericii Ortodoxe cu restul lumii creștine”. Doar trei Biserici au formulat propuneri concrete, adică Patriarhia României, Biserica Ciprului (cele mai puține) și Biserica Greciei. De asemenea, propuneri orale a făcut și Biserica Serbiei. Cred că Patriarhia României a avut cele mai multe observații.

Pe durata sesiunilor, Patriarhul României este cel care și-a susținut opiniile având cunoaștere teologică, experiența de la Dialogurile [ecumenice] și determinare. În anumite cazuri a fost foarte stăruitor și a avut o contribuție importantă în formularea art. 21 al documentului „Relațiile Bisericii Ortodoxe cu restul lumii creștine”. De multe ori a spus că, dacă nu vor fi acceptate anumite corecturi, nu va semna textul. De asemenea, de multe ori și-a exprimat opinia de a nu se finaliza discuția și de a nu se semna textul acesta, ci de a fi lăsat deschis pentru următorul Sfânt și Mare Sinod. Într-un caz și-a exprimat cu intensitate nemulțumirea și a spus că simte că au loc constrângeri.

Când a fost finalizat textul și a fost citit în plen, Patriarhul României a constatat că nu a avut loc o traducere corectă în limba franceză și că nu au fost introduse observațiile sale. Atunci a spus că, dacă nu se fac aceste corecturi, nu semnează textul. Acest lucru a avut ca urmare stoparea întregii proceduri, pentru a se corecta din nou textul. Lucru care s-a finalizat după mult timp.

Dintre toți întâi-stătătorii, Patriarhul României, Daniel, a arătat că are deplină cunoaștere teologică și capacitatea de a-și susține opiniile. De asemenea, a avut capacitatea de a face propuneri alternative, atunci când nu au fost acceptate propunerile sale.

Însă, întrucât Regulamentul prevedea ca, în cazul în care propunerea unei Biserici nu este acceptată de către celelalte Biserici, textul rămâne așa cum este, de aceea nici nu au fost acceptate toate propunerile. În general, Patriarhul României i-a impresionat pe toți membrii Sinodului prin cunoștințele sale teologice și prin modul în care aborda subiectele.

De asemenea, observații importante a făcut Mitropolitul Moldovei, Teofan, care a vorbit având cuget bisericesc ortodox, bazat pe învățătura Bisericii.

Consider că Biserica României a impresionat prin întreaga sa prezență. Când se vor publica actele Sinodului, se va vădi acest lucru din plin”.

*Din scrisoarea Mitropolitului de Nafpaktos și Agios Vlasios, potrivit [basilica.ro](http://www.basilica.ro).
<http://www.activenews.ro/stiri-social/Mitropolitul-Ierotheo-Vlachos-despre-delegatia-Patriarhiei-Romane-la-Sinodul-din-Creta-Bine-pregatiti-si-fermi-pe-pozitie-135819>

SFÂNTUL ȘI MARELE SINOD: NU S-A FĂCUT NIMIC PE LINIE DE VÂNZARE A ORTODOXIEI*

Părintele Rafail NOICA

Părintele Rafail Noica, fiul marelui filosof român Constantin Noica, este recunoscut drept unul dintre cei mai mari duhovnici români în viață.

Părintele a acordat recent un interviu pentru *Doxologia.ro*, unde a vorbit despre Sfântul și Marele Sinod care s-a desfășurat în Creta în luna iunie a acestui an.

Nu s-a făcut nimic pe linie de vânzare a Ortodoxiei,

spune Rafail Noica. *Din contră, găsesc acest sinod ca un început bun. El trebuie urmat de alte sinoade care să precizeze anumite lucruri și asta toți o spun.*

Referindu-se la celelalte Biserici creștine, duhovnicul a evidențiat: *cum să nu spunem că sunt Biserică, fiindcă ei au conștiința de a fi Biserică. Pe de altă parte, în conștiința noastră cum să-i gândim ca Biserică, dacă noi știm că Biserica este una, sfântă. Și asta nu fiindcă sunt ortodox și patriot, dar e o realitate.*

În special în Vechiul Testament Dumnezeu a făcut multe pogorăminte din cauza neputinței omului.

Dacă vă uitați bine, mai ales în Vechiul Testament Dumnezeu face multe pogorăminte. Prin pogorământ îi numim și pe ei Biserică, dar conștiința noastră dogmatică nu trebuie să scadă. Astea sunt două lucruri tipice de viața în Dumnezeu: dacă suntem prea rigoriști L-am pierdut pe Dumnezeu; dacă suntem nepăsători L-am pierdut pe Dumnezeu. Primul pogorământ pe care îl face Dumnezeu este legat de Adam și Eva. Pică Adam și Dumnezeu spune: «Adam a devenit ca unul dintre noi, i s-au deschis ochii și cunoaște binele și răul». Cum a devenit ca unul dintre ei când el tocmai s-a despărțit de Dumnezeu? Prin pogorământ Dumnezeu vorbește limba omului, pe înțelesul omului, și de cele mai multe ori face pogorământ față de neputința omului. Vrea să-i împărtășească cât de cât ceva de unde să-l poată ridica din ce în ce mai sus până la îndumnezeire. Așa că râvna noastră să nu fie ca a unora (n. r.: care nu sunt de acord cu hotărârile Sinodului), dar pogorământul meu să nu mă păcălească și pe mine, a explicat Părintele Rafail Noica.

La finalul interviului, a evidențiat că la acest Sinod Biserica Ortodoxă Română a fost foarte bine pregătită. El a făcut referire la afirmațiile Mitropolitului Ierotheos Vlachos despre delegația Bisericii noastre. Patriarhul Daniel, departe de a fi un ecumenist, a fost coloana vertebrală a Ortodoxiei în acest Sinod. Și cred că nu este altul mai potrivit ca Preafericitul Părinte Patriarh Daniel, așa cum am și auzit, să poată apăra Biserica noastră în zilele noastre.

*<http://basilica.ro/parintele-rafail-noica-despre-sfantul-si-marele-sinod-nu-s-a-facut-nimic-pe-linie-de-vanzare-a-ortodoxiei/>

Călugărul Rafail Noica s-a întors în România după 38 de ani de absență, în 1993, și trăiește într-o sihăstrie din Munții Apuseni. Născut în 1942, fiul filozofului Constantin Noica și-a însoțit mama (engleză) și sora în Marea Britanie, pentru a-și desăvârși educația, la vârsta de 13 ani. De la anglicani, a trecut la pentecostali, Armata Salvării, congregaționiști, rămânând un an și jumătate la Bapțiști. Revenit la ortodoxie în 1961, intra în

monahism la Mănăstirea Essex, în 1965, sub influența providențială a părintelui Sofronie. Nu-i pare rău pentru căutările sale protestante și neoprotestante, dimpotrivă, le consideră o lucrare a lui Dumnezeu: „Dacă n-aș fi trăit Ortodoxia ca un convertit, poate că n-aș fi putut niciodată să o văd, în frumusețea ei strălucitoare, drept singurul adevăr al istoriei”.

PĂSTRAȚI CREDINȚA, RĂMÂNEȚI ÎN CREDINȚĂ, RĂMÂNEȚI ALĂTURI DE BISERICĂ ȘI DE PĂSTORII VOȘTRI ȘI AI NOȘTRI*

Părintele Rafail NOICA

„Dumnezeu să vă binecuvânteze, binecredincioși creștini! Dumnezeu să-l binecuvânteze pe păstorul vostru, Înaltpreasfințitul Teofan! Păstrați credința, rămâneți în credință, rămâneți alături de Biserică și de păstori voștri și ai noștri. Astăzi, mai ales sub influența gândirii lumii acesteia, mulți văd tot felul de prihane în noi, în slujitorii Bisericii, și nu întotdeauna greșesc văzându-le. Dar cum am mai făcut-o cândva aici, în România, o fac și acum: vă îndemn și vă rog, purtați-i în rugăciunile voastre pe mai-marii voștri în Duh, pe păstori voștri, pe arhierii voștri, pe Preafericitul Patriarhul nostru și părintele Bisericii noastre, fiindcă precum voi, și noi toți ne putem sfinți viața prin lucrarea preoției și prin rugăciunea ierarhilor și a părinților noștri. Ierarhii și părinții noștri și ai voștri au nevoie de rugăciunea și de sprijinul vostru. Nu de judecată avem nevoie. Are cine să ne judece – Dumnezeu – și trebuie să învățăm cu toții conștiința să ne judece pe fiecare dintre noi, și nu pe aproapele. Cine judecă pe aproapele face un pas de lucrare antihristică. «Anti», în limba greacă înseamnă «împotriva», dar și «în loc de». Cine sunt eu să-I iau locul lui Hristos, judecând pe cineva în afară de mine însumi? Iubiți frați și surori, întăriți Biserica cu rugăciunea voastră, cu credința voastră, cu credincioșia voastră față de cei care vă slujesc și față de cei care vă împărtășesc cu cinstit Trupul și Sângele lui Hristos, Mântuitorul nostru! Veniți, cei care ați primit binecuvântarea și împărtășiți-vă! Ce este viața noastră? Cine este Viața noastră? Este Hristos! Viața poartă un nume și Acesta este Iisus Hristos, în care fie să aflăm cu toții mântuire!”.

*Fragment din cuvântul rostit în Catedrala Mitropolitană din Iași, 13 noiembrie <http://www.doxologia.ro/arhiepiscopia-iasilor/parintele-rafail-noica-la-iasi-cine-judeca-pe-aproapele-face-un-pas-de-lucrare>

FII ÎMPLINIT ȘI FĂ CE VREI

Părintele Rafail NOICA

Eu îl cunosc foarte puțin pe filosoful Noica, fiindcă nu am studiat filosofia și nu-i pot citi cărțile; nu pot citi decât anumite pasaje, pe care le pot urmări în paralel cu teologia trăită de mine (căci eu nu am făcut studii teologice). Am văzut însă în filosoful Noica un subcurent de creștinism ortodox autentic, care devine mai clar decât oriunde în cartea „Rugați-vă pentru fra-

tele Alexandru“, arătându-l ca un om care a prins duhul acesta al Sfântului Siluan aş zice, al iubirii de vrajmăşi, în ea, profesorul Noica citează pe nu ştiu cine, care spune: „pitie pour les puissants“. Săracul bogat prins în robia banilor lui!

Murim istoriei, murim trupului, murim pământului şi faţă de tot ceea ce ne poate limita, ca să ne naştem întru veşnicie, întru fiinţă, Fiinţă fiind însuşi Dumnezeu Care S-a descoperit lui Moisi cu acest nume: „Eu sunt Cel ce este“ adică „Eu sunt Fiinţă“. Devenirea omului este întru fiinţă, Fiinţa fiind însuşi Dumnezeu. Şi de mulţi ani de când am auzit expresia profesorului Noica „devenirea întru fiinţă“, de mulţi ani am adoptat-o pentru a exprima ceea ce se întâmplă acum: cea de a doua gestaţie a omului pe pământ, gestaţie întru Duhul Sfânt. Este o gestaţie care se distinge de prima, cea biologică, prin faptul că Dumnezeu acum nu mai spune „Sa fie“ şi devine, ci acum Dumnezeu Se adresează omului prin cuvânt şi prin cuvântul rugăciunii omul raspunde lui Dumnezeu. Gestaţia cea de a doua este deci o invitaţie a lui Dumnezeu la care, în mod liber, omul trebuie să-I răspunda „Amin“. Şi atunci, mai departe, Domnul împlineşte pentru om ceea ce lui îi este cu neputinţă: Dumnezeu însuşi desăvârşeşte lucrarea în sinea omului.

În acest sens „devenirea întru fiinţă“ este existenţa în care suntem, iar fiinţa este ceea ce vom fi în veşnicie, întru Dumnezeu. „Devenirea întru fiinţă“ este tocmai viaţa noastră de acum, de pe pământ. Tot restul piere, cum spune şi o cântare de la înmormântare: „Deşertăciuni sunt toate cele omeneşti, câte nu rămân după moarte“. Ce există după moarte, dacă moartea este dispariţie? Dar moartea nu este tocmai dispariţie. Eu continui să exist după moartea mea şi ce sunt, ce-am devenit, aceasta risc să rămân. Or, „devenirea întru fiinţă“ este viaţa noastră.

M-a bucurat foarte mult să văd ca o expresie greu de tradus, din rugăciunea „Tatăl nostru“ s-a tradus în româneşte: „Pâinea noastră cea spre fiinţă“. Îmi pare rău că mai sunt şi alte traduceri. Nu-mi dau seama în ce măsură traducerea din Apus: „Pâinea noastră cea de toate zilele“, nu este greşită. În orice caz, traducerea „Pâinea noastră cea spre fiinţă“, am găsit-o foarte adevărată. Aş spune chiar „Pâinea noastră cea întru fiinţă“, fiindcă prin împărtăşania cu Trupul şi Sângele Domnului noi ne împărtăşim cu o viaţă pe care nu o putem avea altfel. Acest Trup, frânt pentru noi, acest Sânge ce a curs pentru noi, este viaţă unui Om Care a cunoscut mizeriile noastre, Care a cunoscut şi moartea, dar Care a cunoscut şi învierea şi Care a cunoscut şi înălţarea şi şederea de-a dreapta Tatălui.

Este o mare durere a poporului nostru şi cred că este unul din aspectele care trădează starea noastră de cădere, pentru care poate a suferit mucenicia. Mă gândesc că ne asemănăm întru câţva cu Israel cel din Vechiul Testament care, pentru pacatele lui, a pierdut Ierusalimul de mai multe ori, de două ori a plecat în exil etc. Şi Dumnezeu parcă Şi-ar fi dezminţit testamentul Său cu el din cauza păcatului poporului ales. Aşa şi noi. Este deci un aspect care trădează

păcatul nostru. Şi de aceea aş aminti cuvintele Sfântului Ioan Botezatorul să nu ne trufim cu ce suntem, cu ce avem, căci pentru aceasta a pierdut poporul ales pe Mesia.

Tot ce este civilizaţie şi cultură eu văd ca o pregătire a omului pentru Dumnezeu. Cultura nu este rătăcire în acelaşi sens cu păcatul; evident, nici civilizaţia. Dar nu sunt decât pregătiri pentru înţelegerea lucrului mai adânc, care este Ortodoxia. Spun Ortodoxia în sensul esenţial, şi să nu credeţi că dispretuiesc aspectele exterioare ale Ortodoxiei. Şi noi avem Ortodoxia noastră, care a luat forme istorice, geografice, culturale, dar să nu rămânem la istoric, la geografic, la cultural ci să luăm „miezul“; să nu rămânem la coajă, ci să mâncăm „miezul“ dinăuntrul nucii. Si atunci, cred că şi în cultura noastră vom putea să vedem, pe de o parte ce este frumos în om, ce este ortodox în el, iar pe de altă parte ceea ce este intenţie.

Înainte să ajung la călugărie mi-a vorbit un bun prieten al tatălui meu din Franţa câteva ceasuri tocmai despre responsabilitatea faţă de Dumnezeu, faţă de neam, de societate etc. M-a interesat foarte mult ceea ce-mi spunea, dar la mine s-au îmbinat toate în responsabilitatea faţă de Dumnezeu, fiindcă n-am putut, n-am avut energia să mă risipesc în împărşirea asta a elementelor vieţii: Dumnezeu, om, familie, societate, ţară etc. Eu am gândit că dacă îmi fac datoria faţă de Dumnezeu, automat toate celelalte dispar şi găsesc acum, la bătrâneţe, că am avut dreptate.

Dar trebuie să precizez că nu este o reducere prin eliminarea celorlalte elemente, ci o integrare a lor, o viziune de sinteză, pe care o aveam intuitiv atunci şi care s-a adevărit. Adică Dumnezeu a creat şi pe părinţi şi neamul şi locul şi în Dumnezeu trebuie găsite şi prin Dumnezeu trebuie trecute toate relaţiile cu aceste elemente şi, atunci, într-adevăr, răspunderea ta este acolo unde trebuie.

Să vorbesc despre autohtonism, emigrare ş.a.m.d. Eu cred aşa. Noi am primit permisiunea de a părăsi ţara când am auzit de existenţa, în Bucureşti, a unei icoane făcătoare de minuni. „Ne-am repezit la biserica aceea şi ne-am rugat eu, mama şi sora mea (ştiu că eu am intrat chiar în altar unde era icoana); ne-am rugat să ne dea să scăpăm, cum era limbajul nostru atunci. Şi în anul acela mama a primit, după cinci ani de formalităţi inutile, permisiunea de a părăsi ţara, împreună cu copiii ei. Deci, pe mine mă mângâie faptul că am primit de la Maica Domnului binecuvântare. Dacă ar fi fost numai gândul meu, aş avea faţă de voi o conştiinţă foarte încărcată astăzi. Şi o şi am într-un oarecare sens, fiindcă aţi suferit, aparţineţi neamului acestuia şi eu, într-un fel, am trădat. Dar, dacă am plecat cu binecuvântarea Maicii Domnului, nu mă mai simt trădător şi poate am împlinit acolo - cine ştie - ceva pentru voi.

Cât despre Eliade şi Cioran, alt lucru care m-a impresionat la tata a fost acesta: când a ieşit din închisoare, a încercat să vină să ne vadă. N-a putut nici în '68, nici în '69. Abia în '72 a venit pentru prima oară să ne viziteze în Anglia. Şi l-am întrebat: „Nu vrei să rămâi cu noi?“. Şi a spus: „Nu, eu mă simt legat de

soarta poporului meu. Și asta m-a impresionat. Că în loc să facă ceea ce făcuserăm noi, adică să scăpăm și să vă lăsăm pe voi în urmă, el a vrut să împărtășească soarta voastră. Cuvântul acesta a marcat gândirea mea.

ZECE CITATE CELEBRE ALE PĂRINTELUI JUSTINIAN – ARHIEPISCOPUL

ÎPS Iustinian Chira, arhiepiscopul Maramureșului și Sătmărlui, s-a mutat în lumea de dincolo de zare – Duminică 30 octombrie în vremea Sfintei Liturghii – după 95 de ani de viață pământească. Din anul 1973 a hirotonit la Cluj și-n Maramureș peste 400 de preoți și diaconi.

1. *Rugăciunea* are darul de a face să picure în suflet neîncetatul izvor al bucuriei. Sufletul din care nu se înalță spre Cer glas de rugăciune este asemenea unei case pustii, plină de păienjeniș, locuită numai de păsările întunericii. Un suflet care nu se știe ruga, nu va ști ce-i fericirea, chiar de ar avea toate bogățiile pământului. Rugăciunea adevărată este trudă sfântă.
2. Când ești mâhnit, când ești necăjit, când ai ispite, nu te tulbura. Du-te la fratele tău și intră în vorbă cu el: „Ce faci, frate?”. Fără să-i spui că ai venit fiindcă ești tare neliniștit. Discută banalități. *Tristețea* se poate risipi și primești putere din puterea lui.
3. Trebuie să ne păstrăm și să ne cultivăm *dorul de Dumnezeu*, dorul de Maica Domnului, dorul de sfinți. Să căutăm să anulăm barierele care ne răcesc sufletește, care ne împietresc, prin care uităm de Dumnezeu.
4. Când un om reușește să *iubească*, în adevăratul înțeles al cuvântului, se îndumnezeiește, devine asemenea cu Dumnezeu.
5. Prin *răbdare* ajungi să-l iubești pe fratele tău, să-l ierți pe fratele tău, să-l respecti pe fratele tău, să vezi că-i mai bun decât tine, să vezi că-i mai frumos decât tine. Prin răbdare le vezi pe toate acestea. Abia atunci te ridici.
6. Cea mai puternică *rugăciune* este pomenirea numelui lui Iisus Hristos. Cu răbdare și

practică, rugăciunea lui Iisus ajunge să facă parte din viața noastră, la fel ca aerul pe care-l respirăm.

7. Când Iisus este cunoscut și ascultat cu adevărat, atunci se face *pace* și în suflet, și în familie, și în țară, și în lume.
8. Omul, abuzând de *libertatea* pe care a primit-o de la Dumnezeu, a căzut din starea lui cea dintâi și, din stăpân a devenit rob, rob al instinctelor; toate s-au întunecat înlăuntrul lui, iar odată cu căderea lui s-a tulburat toată creația.
9. *Stresul* se creează din grija exagerată. Din grijă și iar din grijă. Toate relele vin din această exagerată grijă...
10. Voi sta la **poarta Raiului** și voi aștepta să sosiți cu toții acolo!

DOUĂ SECOLE DE LA MOARTEA LUI GHEORGHE ȘINCAI

Gheorghe Șincăi s-a născut pe 28 februarie 1754, Râciu, Mureș. Familia Șincăi se trăgea din satul făgărășan Șinca Veche, din județul Brașov, localitate situată la 22 Km de Făgăraș.

A studiat la Colegiul Reformat din Târgu-Mureș, apoi la Cluj, Bistrița, Blaj, Viena și la Colegiul Urban Pontifical De Propaganda Fide” de la Roma, în ultimele două orașe împreună cu Samuil Micu, nepotul episcopului Inocențiu Micu-Klein. Ca director al învățământului greco-catolic din Transilvania a adus o contribuție fundamentală în acțiunea de răspândire a culturii în mediul rural. A elaborat alături de Samuil Micu prima gramatică tipărită a limbii române: *Elementa linguae daco-romanae sive valachicae* (Viena, 1780). A fost poliglot, însușindu-și pe lângă limba română, latina, maghiara, germana, greaca veche, italiana și franceza.

Informația și cultura i-au permis ocuparea funcției de bibliotecar al Colegiului de Propaganda Fide din Roma, având permisiunea de a cerceta orice fel de documente. În Italia, precum și în Ungaria și la Viena, pe atunci capitala Sfântului Imperiu Roman, a cercetat bibliotecile, copiind și transcriind cu exactitate orice referire la istoria românilor. A depus o muncă asiduă de luminare a maselor, dedicându-se carierei didactice și contribuind la întemeierea unui număr impresionant de școli confesionale unite (în număr de peste 300). În 1784 a fost numit director general al școlilor românești unite din întreaga Transilvanie.

În scopuri didactice, a tradus și a elaborat manualele fundamentale: *Abecedarul*, *Gramatica*, *Aritmetica* și *Catehismul*, adaptând sau creând terminologia necesară înțelegerii acestora de către elevi. În 1811, a publicat lucrarea istorică, scrisă sub forma analelor, intitulată amplu: *Hronica românilor și*

a mai multor neamuri în cât au fost ele amestecate cu românii, cât lucrurile, întâmplările și faptele unora față de ale altora nu se pot scrie pre înțeles, din mai multe mii de autori, în cursul a treizeci și patru de ani culese.

Gheorghe Șincai s-a stins din viață la 2 noiembrie 1816, la vârsta de 62 de ani.

FELICITĂRI ALESE CORULUI NOSTRU – PREMIUL 2 la PARIS

JUSTIN

Corul Bisericii Ortodoxe Române din Viena a participat în zilele de 10 și 11 decembrie în catedrala mitropolitană din Paris la concursul corurilor din cele două Mitropolii Ortodoxe Române din diaspora europeană. Cu binecuvântarea Înaltpresfințitorilor Mitropoliți Serafim și Iosif s-a organizat acest prim concurs de colinde și cântări bisericești în Europa Occidentală.

Corul nostru a fost invitat să cânte și la Sfânta Liturghie săvârșită Duminică 11 decembrie în catedrala Sf. Arhangheli Mihail, Gavriil și Rafail din Paris.

Comunitatea noastră ortodoxă vinează se bucură și feliită pe Doamna Prof. Agnesia Ivan, care a pregătit corul, pe dirijorul Georgel Popa și pe cei 19 coriști de la Viena pentru obținerea premiului 2 la acest concurs! Au cântat: Viorica Balea, Crăciun Raluca, Irina Dura-Nițu, Valentina Buchholzer, Natalia Șontea, Georgeta Schachel, Valentina Ion; Alt: Diana Florea, Mihaela Fratean, Rodica Gafencu, Florica Ruscescu; Tenor: Maricel Groza, Petru Parasca, Horia Vigu, Gheorghe Ciocan; Bas: Sebastian Pașaniuc, Cristian Cătană, Cornel Fieraru, Alexandru Văduva și Cristian Popa.

DUMNEZEU să răsplătească osteneala și să fie cântarea aceasta spre slava Domnului și spre întărirea credinței noastre!

Cel dintâi cor bisericesc ortodox român la Viena a fost înființat în noiembrie 1906 de către compozitorul transilvănean *Gheorghe Dima* (1847-1925), a dat răspunsurile la marele eveniment al sfințirii capelei „în a doua zi de Bobotează a anului 1907“.

Eusebiu Mandicevski a compus și Liturghia în sol major pe care a cântat-o un cor dirijat chiar de compozitor însuși, în capela românească din Viena.

Apoi grupul vocal a fost condus de: studenții *Viorica Ursuleac*, *Olivian Sorocean*, iar mai apoi de *Marțian Negrea*, *Zeno Vancea*, *Filaret Barbu*, Prof. *Maria Wölfe-Pavel*, *Ernst Jankowitsch* (1962-1990) și *Anastase (Tașcu) Cunia* († 1999).

Înmulțindu-se numărul credincioșilor, participanții la Sf. Liturghie s-au obișnuit cu cântarea bisericească în comun, sprijinind sentimentul comuniunii și iubirii creștine temeluite în Hristos-Domnul nostru. Pentru slujba Sf. Paști din 27 aprilie 2003 - prima slujbă ținută în noua noastră biserică din *Simmeringer Hauptstrasse* - părintele Prof. Dr. *Nicolae Dura*, preotul paroh, s-a îngrijit ca Sfânta Liturghie să fie cu adevărat sărbătorească și l-a rugat pe cântărețul de operă *Theodor Coresi* să constituie un grup vocal, care să dea în mod armonios răspunsurile. Acest mic nucleu a fost apoi preluat de către *Mag. Viorel Ipat*, absolvent al Facultății de Teologie din Iași ajuns preot la *Klagenfurt*, care a organizat cele patru voci.

În toamna anului 2003, corului i s-a alăturat sprijinul profesional al doamnei profesoare *Agnesia Ivan*, absolventă a Conservatorului „Ciprian Porumbescu“ Secția pedagogică (1952) și Canto clasic (1956). La vârsta de 77 de ani, s-a angajat cu un elan de neînchipuit în educarea vocală a fiecărui cântăreț în parte, neprecupețind nici un efort în vederea omogenizării corului și contribuind direct la învățarea multor piese dificile.

Din 2007 dirijatul propriu-zis a fost preluat de către domnul *Grigore Andreica*, bun cunoscător al rânduielilor slujbelor, care era încă din 1999 cântărețul nostru bisericesc. Cu aceeași angajare și întărit cu sprijinul profesional al doamnei Ivan, dânsul a reușit să întregască cântarea polifonă a Sfintei Liturghii și să conducă cu succes corul la slujba de sfințire a Bisericii Sf. Ap. Andrei din Viena de către Preafericitul Patriarh Daniel pe 14 iunie 2009. Cu această ocazie a fost pregătit și un frumos buchet de pricesne, dirijat de doamna Agnesia Ivan. Cu acel prilej corul nostru a cântat și la un act festiv și în aula Bibliotecii Naționale din Viena. Corul este dirijat și de cântărețul bisericesc *Maricel Groza*.

În toamna anului 2013, doamna Ivan l-a încurajat pe tânărul *Georgel Popa*, student la Conservatorul de muzică din Viena, să preia dirijatul corului, stându-i alături cu sfatul și cu fapta, considerând că el îndeplinește toate premisele necesare acestei responsabilități.

În anul 2014 s-a publicat, cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Părinte Mitropolit Serafim, un reușit CD (77 de minute) cu fragmente din Sfânta Liturghie la care a cântat corul nostru vinez.

COORDONATORII NEPSIS DIN MITROPOLIA EUROPEI OCCIDENTALE

În perioada 6-10 octombrie 2016 a avut loc la Imola (Italia) a patra întâlnire a coordonatorilor de tineret (*Nepsis*) din cadrul Mitropoliei Ortodoxe Române a Europei Occidentale și Meridionale.

Reuniunea coordonatorilor Nepsis din Italia, Franța, Anglia, Belgia, Spania, Irlanda, precum și invitații din Austria și Germania (Asociația Tinerilor Ortodocși Români din Germania) s-a bucurat de prezența Preasfințitului Părinte Ignatie Mureșanu, Arhiepiscop-vicar al Episcopiei Spaniei și Portugaliei.

În deschiderea colocviului, după slujba de Te Deum, Preasfințitul Părinte Ignatie Mureșanu a subliniat importanța conștientizării faptului că în misiunea cu tinerii e nevoie să avem în vedere trei aspecte fundamentale: autenticitatea mărturiei vieții în Hristos ca alternativă capabilă să disloce inerția necredinței și a indiferenței, din care să reiasă că suntem ai lui Hristos; responsabilitate maximă față de sufletul oricărui tânăr care este unic și care poate exprima spontaneitatea de chip nealterat a lui Dumnezeu; adevărul că Biserica este un spațiu prin excelență al libertății în Hristos.

La final, ierarhul a citit un text din Părintele Sofronie, în care tinerii sunt numiți *aristocrați ai Duhului*. Sesiunea de discuții și formare a avut ca teme principale: *Lucrare duhovnicească sau activism social?*, *Motivație și motivare*, *De la idee la realizare – pași în organizarea activităților cu tinerii*, *Profilul coordonatorilor și al echipei* etc.

În cadrul atelierelor, coordonatorii au făcut o radiografie a organizațiilor Nepsis din țările lor și au dezbătut diverse probleme cu care se confruntă pe teren: cum să-i aducem pe tineri în Biserică, în ce măsură activitățile noastre îi apropie pe tineri de Hristos, cum să găsim resursele necesare pentru organizarea lor etc.

De asemenea, în contextul frământărilor lumii de azi, tinerii coordonatori Nepsis din Mitropolia Europei Occidentale și Meridionale au afirmat și întărit încă o dată importanța comuniunii și a rugăciunii cu ierarhii lor. În finalul lucrărilor, s-a discutat un calendar comun al activităților Nepsis pentru următoarea perioadă și s-a stabilit că următoarea întâlnire va avea loc în februarie 2017 în Portugalia.

*<http://basilica.ro/coordonatorii-nepsis-din-m-o-r-e-o-m-s-au-intrunit-la-imola-italia/> 12.10.2016

Din partea Bisericii noastre a participat la această întrunire tânărul teolog Cristian-Ioan Popa

ÎNTÂLNIRE ȘI BUCURIE CREȘTINEASCĂ

După Sf. Liturghie, de sărbătoarea Intrării Maicii Domnului în Biserică, pe 21 noiembrie biserica noastră a fost vizitată de o grupă de la Academia

Hitzing, sectorul 13 din Viena. Prezentarea bisericii noastre, cu frumoasele picturi și dialogul s-au desfășurat într-o atmosferă sărbătorească și de bucurie sfântă și creștinească. Această întâlnire a fost solicitată și pregătită de D-na Hildegard THIEL și prin susținerea ei de către Părintele Dura.

Sehr geehrter Herr Bischofsvikar Dr. Dura, im Namen der Mitglieder der Hietzinger Bezirksakademie möchte ich Ihnen sehr, sehr herzlich für die umfangreichen und interessanten Informationen über die rumänisch-orthodoxe Kirche danken. Besonders gut hat uns die familiäre Atmosphäre, die Sie Ihren Gläubigen bieten, gefallen. Die Fotos sind leider nicht sehr gelungen. Mit lieben Grüßen, Hildegard Thiel f.d. Hietzinger Bezirksakademie

Lieber Herr Bischofsvikar Dura! Nochmals vielen für die Führung und das Gespräch in Ihrer Kirche sowie die großzügige Bewirtung! Meine Kolleginnen und Kollegen aus Deutschland waren sehr beeindruckt und empfanden diesen Programmpunkt als sehr bereichernd.

Mit herzlichen Grüßen vom Stephansplatz
Mag. Erhard Lesacher

Umfrage: Deutsche haben gespaltenes Verhältnis zu Christentum*

59 Prozent teilen Ansicht, dass Deutschland „gering bis gar nicht“ von christlichen Werten geprägt ist. Berlin

Die Deutschen haben laut einer Umfrage der „Bild am Sonntag“ ein gespaltenes Verhältnis zum Christentum. Demnach sind 59 Prozent und damit über die Hälfte der Befragten der Ansicht, dass Deutschland

„gering bis gar nicht“ von christlichen Werten geprägt sei. Dagegen sehen 36 Prozent einen eher starken bis sehr starken Einfluss.

Die vom Meinungsforschungsinstitut „Emnid“ durchgeführte Umfrage fand am vergangenen Donnerstag statt. Die katholische Kirche für zeitgemäß halten 31 Prozent der Befragten, mit Blick auf die evangelische Kirche sind es 58 Prozent. An der Kirchensteuer wollen der Umfrage zufolge 52 Prozent der Bundesbürger festhalten, 42 Prozent würden sie am liebsten abschaffen.

Jüngsten Zahlen zufolge sind die Katholiken mit 23,76 Millionen Mitgliedern oder 29 Prozent der Bevölkerung die größte Glaubensgemeinschaft in Deutschland. Die Evangelische Kirche in Deutschland beziffert die Zahl der Protestanten auf 22,27 Millionen, was einem Anteil von 27,2 Prozent entspricht.

*Kathpress 30.10.2016

POMENIREA MORȚILOR - MOȘII DE TOAMNĂ LA VIENA

În ziua de 5 noiembrie 2016 au fost săvârșite slujbe de pomenire – în Cimitirul Central, Zentralfriedhof din Viena – pentru soldații români din primul război mondial (Parcela 68 A) și pentru cei răposați din Parohiei noastre (Parcela 38).

Vremea de toamnă ne aduce mai direct și gândul la trecerea, la săvârșirea noastră din această viață pământească, la „marea trecere“, la mutarea noastră întru veșnicie. Fiecare dintre noi avem mai mulți în lumea celor de dincolo de zare (părinți, buni și străbuni, moși și rude), decât în viața aceasta.

Sâmbătă, 5 noiembrie, potrivit tradiției din Biserica Ortodoxă se face pomenirea celor răposați. În Biserica Romano-Catolică pomenirea generală a celor morți se face în ziua de 2 noiembrie: der Gedächtnistag Allerseelen, numită și luminația, căci se aprind lumânări la toate mormintele.

Biserica îi numește pe cei trecuți în viața de după moarte „adormiți“, termen care are sensul de stare din care te poți trezi. Ea nu vorbește de trecere într-o stare de neîntâlnire, ci de trecere dintr-un mod de existență în alt mod de existență. Hristos-Domnul nostru a dat termenului „adormit“, înțelesul care îl asociază cu învierea. Mantuitorul i-a spus lui Iair, a carui fiică de abia murise: „Nu plângeți; n-a murit, ci doarme“ (Luca: 8,52).

În decursul anului există patru sămbete speciale pentru pomenirea morților, numite ale

moșilor. „Moșii de toamnă“ (în prima sâmbătă din luna noiembrie), „Moșii de iarnă“ (sâmbăta dinaintea Duminicii lăsatului sec de carne) „Moșii de primăvară“, „Moșii de vară“ (sâmbăta dinaintea Rusaliilor). Cuvântul „moși“ se referă la persoanele trecute la cele veșnice.

Totodată, cu sprijinul Ambasadei României în Republica Austria și al Biroului Atașatului Apărării, au fost organizate ceremonii militare și religioase de comemorare a soldaților români jertfiți pe teritoriul Austriei. Slujbele de pomenire au avut loc la cimitirele militare din localitățile Bruckneudorf (Burgenland), unde sunt înmormântați 100 de militari din timpul Primului Război Mondial, și Sommerein (Niederösterreich), unde sunt înmormântați 280 de militari români din timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

Serviciile religioase de pomenire a eroilor români au fost oficiate de către Pr. Emanuel Nuțu, slujitor al Parohiei Ortodoxe Române "La Sfânta Înviere" din Viena.

Au fost depuse coroane de flori de către Ambasadorul României în Austria, Excelența Sa, domnul Bogdan Mazuru, atașatul apărării, colonel i.g. Horia-Emanuel Mocioac, precum și de către reprezentantul Crucii Negre Austriece (organizație dedicată îngrijirii mormintelor de război), prof. Dieter Winkler. La ceremonii au mai participat primarul localității Bruckneudorf, Gerhard Dreiszker, primarului comunei Sommerein, Karl Zwierschitz, diplomați și angajați ai ambasadei și reprezentanți ai comunității românești din Austria.

VEȘNICA POMENIRE și DUMNEZEU să-i IERTE și să-i ODIHNEASCĂ pe toți cei RĂPOSAȚI ai noștri !

TREI CRAI DE LA RĂSĂRIT...

Pr. Emanuel Nuțu

Suntem într-o perioadă a anului, care aduce multă sensibilitate și fior în suflet, bucurie sfântă și speranță tocmai datorită Celui care dă sens acestui timp sfânt, Pruncul Iisus. De aceea, chiar dacă trăim într-o lume depărtată puțin sau mai mult de misterul divin, totuși trebuie să avem înțelepciunea ca nu cumva aceste zile să devină o Sărbătoare fără Sărbătorit sau un Crăciun fără Hristos sau o Bobotează fără Aghiazma Mare sau un sânt' Ion fără Sf. Prooroc Ioan Botezătorul.

Un model demn de urmat în ceea ce privește înțelegerea misterului Crăciunului ni-l oferă magii sau craii sau înțelepții cum sunt cunoscuți în popor și tocmai de aceea am pornit la drum, pentru a mă întâlni cu ei, pentru a mă întări văzând pe cei ce au văzut pe Hristos. Indiferent că ei au fost trei sau mai mulți, indiferent de unde veneau, căror naționalități aparțineau, ei ne învață multe.

Răspunzând invitației unei televiziuni din țară, am fost acum câteva zile pelerin către cei care acum 2000 de ani au pornit ei înșiși într-un pelerinaj lung, convinși de Steaua în care ei credeau, că-i va îndruma spre Cel despre care sigur știau din profețiile iudaice că este Mesia cel mult așteptat, Împăratul cerului și al pământului, Salvatorul lumii.

Dar cine sunt acești căutători, despre care putem citi doar în primele treisprezece versete ale capitolului al doilea al Evangheliei după Sf. Ev. Matei? Cine sunt acești oameni fără aoreolă, dar care sunt atât de prezenți în Troparul Sărbătorii, în icoana Nașterii Domnului, în colinde, poezii sau cântările bisericești? Sunt cei care au răspuns unei vești care cheamă, de altfel cea mai mare veste pe care umanitatea putea să o primească: "*Astăzi în cetatea lui David vi s-a născut un Mântuitor*". Această veste adusă păstorilor evrei prin înger, în care ei credeau, a fost adusă și magilor prin acea Stea minunată, în care ei, magii, credeau - cât de mare este înțelepciunea Dumnezeiască!

Nu era o Stea obișnuită, altfel nu s-ar fi pornit la un asemenea drum, ci una cu totul deosebită, una care le vestea sfârșitul căutărilor sfredieritoare. Au purces la drum ca să-și astâmpere căutările în fel și chip privind Adevarul, sensul și esența vieții. Un Mesia, un Împărat! deci nu puteau pleca cu mâinile goale. Pregătesc darurile mai întâi, apoi cele necesare călătoriei și pornesc la un drum lung, anevoios, obositor, dar nu mai greu decât oboseala cugetului cauzată de căutări prin stele. Sunt călăuziți în călătoria spre Hristos ca odinioară poporul evreu prin pustie spre Țara Canaanului, însă în Ierusalimul mare ei sunt lăsați singuri, pentru a împlini o altă lucrare: ei înșiși să vestească celor din acele locuri nașterea Împăratului. Cum? prin întrebare: "*Unde este Împăratul iudeilor, Cel ce S-a născut, ca am văzut steaua Lui și am venit să ne închinăm Lui?*". Aceste cuvinte nu doar au tulburat și chiar înspăimântat pe Irod cel însetat de putere și lux, ci au rămas adânc pecetluite în sufletele celor ce așteptau eliberarea, mântuirea și astfel, după 30 de ani, la Botezul de la Iordan, Hristos este primit cu bucurie și încredere ca fiind *Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatele lumii*.

Cei care și-au lăsat ființa întreagă luminată, cei care au cunoscut ceea ce n-au cunoscut nici chiar învățătorii poporului Israel, ajung la picioarele Pruncului și-I aduc darurile bine-cunoscute de aur ca unui Împărat, smirnă ca unui om care avea să moară și tămâie pentru Hristos-Dumnezeu. Dar mai presus de toate aduc ca dar însăși viața lor, însăși ființa lor, pentru că întâlnirea cu Hristos înseamnă pentru ei convertire, schimbare, plecare *pe alt drum*, cel care nu mai duce spre Irod, adică spre viclenii lumești, spre lux și vanitate, spre dorința de stăpânire peste cele lumești, ci un drum care

Mozaic din *Basilica di Sant'Apollinare Nuovo* din Ravenna, sec.VI

duce spre mântuire. Magii, care reprezintă încreștinarea popoarelor păgâne, ne îndeamnă să părăsim drumul fals al lumescului, al consumismului și materialismului, al vremelniceii și al himerelor și să pornim pe drumul drept al veșniciei, așa cum au fost pecetluite piciorușele noastre la Botez, cu untdelemn sfințit spunându-se: *ca să umble pe căile Domnului* !.

Istoria i-a adus la Köln, iar Kölnul a pornit pe alt drum în dezvoltarea sa și ca recunoștință și cinstire, le-a oferit un palat cu totul ales, pentru că dacă exista astăzi Domul, relicvariul, care este o capodopera de arta medievală, orașul atât de dezvoltat turistic, totul se datorează lor, magilor.

Apusul are osemintele iar Răsăritul are Darurile - printre feluritele comori și neprețuitele tezaure pe care le păstrează cu multă evlavie Sfânta Mănăstire a Sfântului Pavel din Sfântul Munte, fără nici o îndoială, primul loc îl dețin Cinstitele Daruri pe care le-au adus cei trei magi de la Răsărit Domnului întrupat.

Conform tradiției, rămășițele pământești ale celor trei magi au fost descoperite de către Sfânta Împărăteasă Elena, mama Sfântului Constantin cel Mare, în cursul pelerinajului ei binecunoscut în Țara Sfântă. Sfânta Elena ar fi adus aceste moaște, împreună cu o parte din Sfânta Cruce, în Constantinopol, de unde au fost dăruite episcopului Eustorius al Milanului. Sarcophagele cu osemintele magilor au rămas la biserica *San Eustorgio* până în anul 1164, când împăratul Germaniei, Frederic I Barbarossa, asediază și cucerește Milano. Rainald von Dassel, cancelar și arhiepiscop de Colonia (Köln), participant la această acțiune militară, ceru și obținu relicvele ca pradă de război. Abia în anul 1903 arhiepiscopul de Köln a oferit o parte din osemintele magilor episcopului de Milano, ca mângâiere și reconciliere. O versiune elaborată a acestei istorii este scrisă în secolul al XIV-lea de clericul carmelitan Ioan din Hildesheim (+ 1375) în cartea lui, *Historia Trium Regum* ("Istoria celor Trei Regi")

Cu un alai impresionant, moaștele au fost transportate peste Alpi, prin Burgundia și apoi în lungul Rinului până la Colonia (Köln), fiind depuse în catedrala carolingiană datând din veacul al IX-lea; mulțimea pelerinilor obligă oarecum să se ia o decizie cu privire la mărirea sau construcția unei noi Biserici, mult mai mari. Astfel ia naștere renumitul Dom din Köln, ca un palat construit pentru magi.

Nu este întâmplător faptul că Biserica ne pune înaintea tuturor prin Scriptură, prin icoană, prin cânt sau poezie pilda magilor. Ei reprezintă încreștinarea neamurilor păgâne, iar dacă atunci Creștinismul a fost primit în mijlocul unei lumi păgâne, astăzi, păgânismul, adică închinarea la materie, renaște în mijlocul unei lumi creștine. Să avem înțelepciunea magilor și să vedem în tot ceea ce există, în ceea ce suntem și putem, în ceea ce avem, Darul lui Dumnezeu. Să medităm mai adânc și să spunem cu Apostolul: *"Cerurile spun slava lui Dumnezeu și facerea mâinilor Lui o vestește tăria!"*

Așadar, primim de la cei trei magi îndemnul ca drumul lor către Iisus să fie calatoria sufletului nostru către Dumnezeu, dar nu cu mâna goală, ci dăruind daruri celor necăjiți, pentru că așa oferim lui Hristos și apoi, aducându-ne, "pe noi insine și unii pe alții și toată viața noastră", dar bineplacut lui Dumnezeu.

SFINȚIREA CASELOR CU PRILEJUL BOBOTEZEI 2017:

Sectorul 1, 3	- 2 ian. (P. Dura)
Sectorul 2	- 6 ian. (P. Nutu)
Sectorul 4, 5	- 5 ian. (P. Dura)
Sectorul 6, 13	- 2 ian. (P. Nutu)
Sectorul 7, 8	- 10 ian. (P. Moga)
Sectorul 9	- 6 ian. (P. Moga)
Sectorul 10	- 4 și 8 ian. (P. Dura)
Sectorul 11	- 6-7 ian. (P. Dura)
Sectorul 12	- 3 ian. (P. Dura)
Sectorul 14	- 7 ian. (P. Moga)
Sectorul 15	- 2 ian. (P. Moga)
Sectorul 16	- 3-4 ian. (P. Moga)
Sectorul 17	- 5-6 ian. (P. Moga)
Sectorul 18, 19	- 3 ian. (P. Nutu)
Sectorul 20	- 8 ian. (P. Nutu)
Sectorul 21	- 5 ian. (P. Nutu)
Sectorul 22	- 7 ian. (P. Nutu)
Sectorul 23	- 8 ian. (P. Moga)
Baden	- 4 ian. (P. Nutu)
Mödling	- 9 ian. (P. Dura)

ETERNA BUCURIE

Prof. Elena Diaconescu

S-apropie Crăciunul.

E chip de bucurie.

Și tot pământul saltă,

De cânt și veselie.

Răsare iarăși Steaua

Și Magi pornesc la drum,

S-aducă închinare

Stăpânului Cel bun.

Și iarăși Maica Sfință

Pe brațe Îl primește,

Pe Pruncul cel Curat:

Izbăvitorul nostru-Măritul Impărat.

Din nou, noi pământeni

Primim Darul Ceresc:

Iisus Mântuitorul

Și Fiu Dumnezeiesc

De mii de ani, El vine

Din blînda-i veșnicie:

Să ne vestească nouă,

Eterna bucurie.

Vă rugăm să Vă anunțați direct (cu adresa exactă și nr. de telefon) prin bilet, SMS sau mail la preotul slujitor:

P. DURA Tel. 0699/17 37 87 74;

E-mail: pr.dura@rumkirche.at

P. NUTU, Tel. 0676/42 32 426;

E-mail: pr.nutu@rumkirche.at

P. MOGA, Tel. 0676/772 81 90;

E-mail: pr.moga@rumkirche.at

În perioada 2-9 ianuarie 2017 nu vom avea slujbele de seara (miercuri, vineri și sâmbătă), ci numai Uternia și Sf. Liturghie din Duminici și sărbători, potrivit programului.

RUFE ZU CHRISTUS - CHEMĂRI LA HRISTOS

Herausgeber: Rumänisch-orthodoxes Pfarramt

Capela: 1010-WIEN, Löwelstr. 8/2 Tel. & Fax: 533 79 63

Biserica: 1110-WIEN, Simmeringer Hauptstr. 161

Tel. & Fax: 533.03.29; www.rumkirche.at

Pr. Dr. Nicolae DURA, paroh, Tel. 0699/17 37 87 74;

E-mail: pr.dura@rumkirche.at

Pr. Drd. Emanuel NUȚU, Tel. 0676/42 32 426;

E-mail: pr.nutu@rumkirche.at

Pr. Dr. Ioan MOGA, Tel. 0676/772 81 90

E-mail: pr.moga@rumkirche.at

P.b.b. Verlagspostamt 1014 Wien GZ03Z034851 M

CRĂCIUN FERICIT cu PACE, SĂNĂTATE și BUCURII SFINTE

Vă urează preoții slujitori și Consiliul parohial al Bisericii noastre !

DUMNEZEU SĂ BINECUVINTEZE CUNUNA ANULUI 2017 !